

**SALEZIJANSKI
VESTNIK**

Misijonski krožek v Želimljem z zanimanjem spremlja podvige slovenskih in salezijanskih misijonarjev

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Leto VIII.
Št. 1/23 — 31. 1. 1976

Izdaja Salezijanski inspektoriat, Ljubljana, Rakovniška 6, tel. 20-363

Odgovarja in ureja dr. Stanislav Kahne (stk) z uredniškim odborom

Oprema: Ivan Kogovšek

Tisk: G. P. Gorenjski tisk, Kranj

Novoletno pismo članom salezijanske družine

VESEBINA

Novoletno pismo članom salezijanske družine	2
Don Bosko vodi svoje gojence k apostolatu s sanjami	3
Na mrtvi straži? Pripoveduje Andrej Majcen	4
Don Boskovo vzgojno poslanstvo: Naši otroci so ogroženi	6
Posvečene ženski mladini	6
Novim časom naproti: shod salezijanskih pomočnikov	8
Ce je človek mlad kljub starosti: Anton Gomboši	10
Med revnimi sem srečen: Alojzu Frasu v spomin	11
Iz Želimljega: Brezmadežna	12
Sinovi staršem	12
Misijonska razstava na Rakovniku	13
Abeceda salezijanskih misijonov	14
Črni prstan je počil: Karaburma	14
Salezijanci v Etiopiji	15
Literarna zvrst črtic iz don Boskovega življenja	15
Soncu naproti	15
Ali ga poznate?	16

Poslovlili smo se od leta, ki je bilo za ves verni svet zelo pomenljivo, ker je bilo sveto leto. Nam, članom salezijanske družine, pa je poleg svetoletnih milosti prineslo še nekatere druge dobrote.

Zadnje dni meseca februarja so se salezijanski ravnatelji in izvoljeni delegati zbrali na inšpektorialni občni zbor in preverili naše redovniško življenje in delo. Kakor ste zvedeli iz Salezijanskega vestnika, je ta občni zbor dal tudi pobudo za molitveno akcijo: vsa salezijanska družina naj bi molila za duhovne poklice. Skrb za izvedbo te akcije je bila poverjena takratnemu magistru novincev Ivanu Zupanu.

Skoraj po celem svetu duhovni poklici upadajo; vedno manj mladih se odloča za duhovnike, redovnike in redovnice. To bridko občutimo tudi pri nas v Sloveniji. Zdi se nam pa, da je rešitev nakazal naš Gospod, ko je dejal: »Prosrite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev!«

Vi ste pri delu za duhovne poklice že veliko storili, saj nas podpirate z molitvijo in drugače. Z vključitvijo v molitveno akcijo pa to pomoč še povečate. V posebnem prizadevanju za duhovne poklice nas spodbuja zlasti don Bosko z njegovim zgledom. On ni mislil samo na svojo družbo, ampak je vzgajal dunovnike tudi za izpraznjene italijanske župnije. Tudi mi lahko samo ob nesebičnem delu za duhovniške in redovniške poklice upamo, da nam bo Bog kot don Bosku obilno poplačal trud in pomnožil naše vrste.

Posebna milost za vse člane salezijanske družine je stoletnica naših misijonov. Prva odprava je odšla 11. novembra 1875 iz bazilike Marije Pomočnice v Turinu. Tudi letošnja je krenila na pot v misijone iz istega svetišča, in sicer v desetkrat večjem številu, toda slovenskega misijonarja ni bilo med njimi. Mi vsi trdno upamo in v ta namen tudi molimo, da se bo v nas vseh v tem misijonskem letu okrepila misijonska zavest in bomo ne samo pomnožili vrste misijonskih delavcev v domačih misijonih na našem jugu, temveč poslali tudi koga v daljnje misijone.

Novo leto, katerega smo pravkar nastopili, nam prinaša dve pomenljivi obletnici. Najprej bomo obhajali stoletnico ustanovitve in cerkvene potrditve salezijanskega sodelovanja. Ob salezijanskih redovnikih in redovnicah je don Bosko ustanovil tudi laično vejo ali »salezijanski tretji red«, ki sicer živi v svetu, a ob sodelovanju s krstno milostjo skuša v don Boskovem duhu dosegati iste cilje kot prva dva.

Svoje običajno novoletno vezilo je vrhovni predstojnik letos namenil vam, dragi sodelavci. Glasi se pa takole:

»Salezijanska družba obhaja letos STOLETNICO salezijanskih sodelavcev. Pred sto leti je namreč don Bosko objavil njihov prvi pravilnik. Ko se zahvaljujemo Bogu za 100-letno sodelovanje sodelavcev z našim poslanstvom, priporočamo salezijancem, hčeram Marije Pomočnice, bivšim gojencem in drugim skupinam salezijanske družine, naj salezijanske sodelavce bolj

**spoznavajo,
širijo,
poživljajo
in z njimi sodelujejo.**

Oni so izvirni vidljivi Janeza Boska, kako pritegniti kristjane v svetu k apostolskemu delu v Cerkvi.«

Vezilo govori o vas, vendar obvezuje tudi nas salezijance, da se poglobljamo v to genialno don Boskovo zamisel, da bi spoznali, kako ste pravzaprav del nas in, čeprav pred sto leti ustanovljeni, vendar prav danes zelo potrebni in aktualni.

Vrhovni predstojnik je ob stoletnici sklical svetovni kongres salezijanskih sodelavcev. Ta bo v Rimu od 30. oktobra do 5. novembra letos, in sicer zato, da bi se obnovil duh in poslanstvo ustanovitelja. Kako se bomo temu jubileju pridružili mi v Sloveniji, vas bo po Salezijanskem vestniku pravočasno obvestil podpisani voditelj sodelovanja.

Z vašo obletnico bo povezana še ena. Novembra 1976 bo poteklo 75 let, odkar so salezijanci prvič prišli v Ljubljano. Gre za 75 let salezijanskega dela med slovenskim ljudstvom. Spominjali se bomo prehojene poti in se Bogu zahvaljevali. K tej zahvali se nam boste pridružili tudi vi, ki ste člani don Boskove družine. Naj ta obletnica okrepi don Boskovega duha v nas vseh.

in sedaj je pred nami praznik našega skupnega očeta don Boska. Letos ga bomo obhajali na poseben način v nedeljo, 1. februarja. Na Rakovniku bo pri maši ob devetih g. nadškof dr. Jožef Pogačnik posvetil lepo število naših bogoslovcev — letošnjih novomašnikov — v diakone. Za ta dar se Bogu zahvalimo in ga velikodušno poklonimo Cerkvi, ki potrebuje mladih apostolov na vseh koncih: tako doma, kakor v diaspori in v misijonih. Don Boska pa bomo prosili, da bi po zgledu prvih salezijancev tudi mi bili sposobni oznanjevati evangelij Boga laičnim ljudem naše dobe. — Tako sva vam nanizala nekaj dogodkov iz preteklega leta pa tudi pokazala na to, kar nas čaka v prihodnjem. Zeliva vam vsem res blagoslovljeno novo leto 1976.

Štefan Žerdin, inšpektor
Janko Novak, voditelj sodelovanja

DON BOSKO

vodi svoje gojence k apostolatu s sanjami

Velika posebnost sv. Janeza Boska kot vzgojitelja je bila, da je znal uporabiti sanje v vzgojne namene. Kakor sodobna eksistencialna pedagogija (primerjaj Friedrich Glaeser, *Existentielle Erziehung*, München 1963; prim. tudi V. Dermota, *Pedagogika*, Ljubljana 1973, str. 220) je don Bosko že v svojem času skušal vzbuditi duševne globinske plasti svojih gojencev in

Spreobrnitev v današnjem sociološkem in psihološkem pomenu — tudi Ignacij Lojolski je že pred petsto leti nakazoval iste vidike — nakazuje preusmeritev celotne osebnosti od dosedanjih vrednot k čisto drugim. Tej preusmeritvi sledi čisto novo vedenje in drža, novi cilji in ideali.

»Močna volja« pa ne predpostavlja te nove notranje preusmeritve,

spremeniti njihov osnovni odnos do vrednot. Tako jih je privedel k spreobrnitvi.

Don Bosko in »močna volja«

Ob koncu prejšnjega stoletja — v don Boskovih časih — in na začetku našega stoletja do druge svetovne vojne, je bila v modi tako imenovana »vzgoja volje«. Danes je zlasti pod vplivom eksistencialne filozofije, globinske psihologije in razumske psihologije ta krilatica izginila iz vzgojne in pedagoške literature.

Ker don Bosko ni govoril o »močni volji«, so ga mnogi smatrali za nemodernega vzgojitelja. Toda don Bosko je šel mnogo globlje in zelo prehitel svoj čas. Skušal je svoje gojence pripraviti do »spreobrnitve«.

temveč se zadovolji z naporom ene sposobnosti ter pušča ob strani osnovne sile človeške osebnosti. Te vidike so pokazale sodobne osebnostne teorije.

Don Bosku je šlo za spreobrnitev in ne za močno voljo. On je hotel angažirati celotno gojenčovo osebnost, kot jo prikazujejo sodobne globinske in osebnostne vzgojne teorije. S tem seveda ni rečeno, da naj preziramo ali zanemarjamo močno voljo. Vendar mu je bila močna volja, zlasti v smislu voluntarističnih teorij (te so volje nekako imele za nekaj samo po sebi delujočega in učinkovitega) čisto tuja. Njegovo globoko poznanje človeške duše se ni sprijaznilo z enim vidikom osebnosti. Šel je do kraja, na globinsko in bivanjsko jedro.

Don Bosko ni pustil, da bi bil kdo dober samo zase

Don Bosko je bil v moči prvih sanj pri devetih letih čisto obrnjen v apostolat. Njegov rek je bil: salvando salvati! Reši sebe, ko rešuješ druge! Navadno je še dodal pozdrav: Salve! (pozdravljen). Tako da se je geslo glasilo: Salve! Salvando salvati! Pozdravljen! Ko rešuješ sebe, reši sam sebe!

Don Bosko je bil prepričan, da človeka najbolj spodbuja, mu daje moči in novih izvirnih misli za apostolat, če se sam pridno udeležuje v njem. Vsakega gojenca je namreč vodil k apostolatu tako previdno, da je imel gojenec pri apostolatu gotov uspeh. Nič namreč bolj ne vliiva človeku novih sil in nagibov za goreč apostolat kot prav uspeh. Zato je bila don Boskova glavna skrb, da je vodil svoje gojence od enega uspeha v apostolatu do drugega. V nobenem primeru pa ni pustil, da bi bil kak gojenec dober samo zase. Ko se kdo trudi za druge, mora skrbeti, da bo najprej sam dober.

Sanje in spreobrnitev

Že v prejšnjih sestavkih smo pokazali, da sanje vedno zadevajo osebnostno jedro in bivanjsko osnovo človeka. Don Bosko je pri vzgoji sistematično gojil sanjske posege in prijeme.

Celotna don Boskova vzgoja je sistem medsebojno prepletenih vzgojnih dejavnikov, ki vodijo k spreobrnitvi (tridnevnice, devetdnevnice, cerkveni prazniki, verska slavlja). Ko se je končala ena tridnevница, se je začela nova devetdnevница, ko se je končal Marijin mesec maj, se je začel mesec Srca Jezusovega in pobožnost k sv. Alojziju, novo šolsko leto pa akcija pomoči dušam v vicah meseca novembra, takoj nato pa mesec priprave na božič. Vedno je apeliral na najgloblje nagibe človeškega delovanja: pomoč stiskanim, sočutje z otrokom itd. Skušal je vpreči v voz osebnostnega izpopolnjevanja vse osnovne sile osebnosti.

Na zametku vsega pa je morala biti spreobrnitev. Don Bosko je poskrbel, da je prav s sanjami (ali razodetjem duševnega stanja gojenca) prikazal osnovni položaj gojenca, mu pokazal, kam vodi njegovo sedanje stanje, in ga tako notranje pretresel, da je čisto spremenil zadržanje in vedenje. To je bila spreobrnitev. Nato je prišel sistem praznikov in praznovanj in vse vodil k srečnemu vzgojnemu cilju.

Don Bosko se ni zadovoljil z zunanjimi in navideznimi naponi: šel je do spreobrnitve — za to so mu služile sanje — in zahteval je sistematičen napon za pomoč bližnjemu, se pravi apostolat.

V. Dermota

Na mrtvi straži?

Misijonar **Andrej Majcen**

pripoveduje o svoji misijonarski avanturi

Trikotnik Maribor—Ptuj—Krško

Predvsem moram biti hvaležen Bogu, da mi je dal res svetniško ponižno in požrtvovalno mater, Marijo, roj. Schlick. Dala mi je življenje 30. septembra 1904 v Mariboru, v Melju, v veliki hiši št. 67, tam v kotu v pritličju.

Moja stara mati, Terezija Majcen iz Borovec pri Ptujju, je želela da bi moj oče postal duhovnik in ga je zato dala študirat v Ptuj... Pozneje je prišel na mariborsko učiteljsko, kjer je prebil hude čase, ker se je moral skoraj sam preživljati. Še preden je končal učiteljsko, je prosil za službo na sodišču. Tako je svojo kariero začel na sodišču v Mariboru.

Nato so ga poslali v Kozje, kjer je v slabem stanovanju dobil jetic. Bil je premeščen v Krško, kjer se je malo pozdravil. Tako sem tudi jaz postal Krčan in imam še zdaj stari 'Heimatschein', da sem iz Krškega.

Bila je vojska. Še se spominjam, kako je stari krški policaj pribobnal Krčane pred krško cerkev, zakašljal, si zavil muštace, vzel dolg papir in bral, kako je Avstrija napovedala vojsko, potem pa dodal: »Čez par tednov bomo vse v žakelj spravili!« Vojna se je končala šele 1918. Bili so hudi časi. Oče me je poslal na mariborsko učiteljsko. Poskusil sem, kaj se pravi biti lačen, skromen v potrebah.

Učitelj med salezijanci na Radni

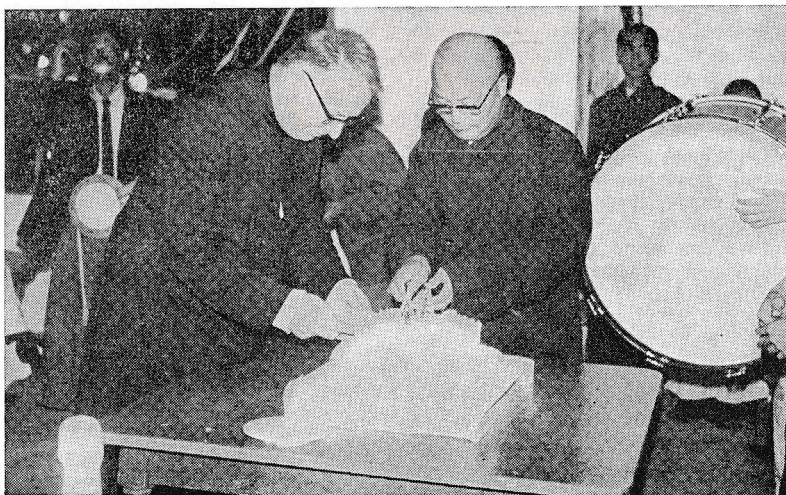
Šolski nadzornik na glavarstvu v Krškem, Styjanski, me je po maturi vprašal, če bi hotel iti za učitelja na Radno in se naj v ta namen predstavim ravnatelju Volčiču, salezijancu.

Vesel sem šel skupaj z očetom avgusta 1923 na Radno. Najel je voz, naložil posteljo, omaro, mizo in druge potrebščine in drdrala sva ob Savi navzgor proti Radni. Med vožnjo sem sanjaril, kdo so neki ti salezijanci. O don Bosku sem že vedel, da je imeniten vzgojitelj, veliko več pa ne.

Salezijanci so me veselo sprejeli: ravnatelj Franc Volčič, magister Bortoluzzi, Špan, Temlin, novinci in kleriki. Začel sem živeti 'po novem', po meni prej neznanem družinskem duhu in veselju. Igre, teater, resno učenje, zares občutene pobožnosti, večerni govori o don Bosku in salezijanstvu. Vse to me je začelo prevzemati. Bilo je čisto nekaj drugega kot tista antiklerikalna vzgoja na učiteljski.

Stari misijonar iz Južne Amerike, Anton Luskar, me je vabil na sprehod v hosto. Začele so se tiste spontane konference in dialogi o salezijanskem življenju.

Proslava 70-letnice Andreja Majcena

To je bilo leto, ko so se na mojem življenjskem obzorju začeli svitati novi ideali.

Malo pred don Boskovim praznikom mi je dr. Knific porinil pod vrata latinsko slovnico in me drugič dan vprašal, če sem jo kaj pogledal. Dejal sem mu, da sam ne zmorem. Dal mi je za učitelja Franca Skulaha: moj prvi učitelj latinščine.

Salezijanske šmarnice so me prevzele. Junij, mesec Srca Jezusovega, je segel še globlje. Prva knjiga o sv. Tereziki, ki jo je napisal takratni ekonom dr. Jože Valjavec, mi je odprla oči in me usmerila k tisti »mali poti« svetosti, ki jo je že toliko let poprej prehodil tudi Dominik Savio.

Šolsko leto se je končalo. Gospod stari Luskar me je spet vzel na sprehod v hosto, da bi me malo »potipal«. »Kako, ali ste že napisali prošnjo za noviciat? Kar hitro se odločite, ker čas za sprejemanje je blizu. Potem bo prepozno.« Čeprav sem bil 'kuhan' za noviciat, toda da bi se kar tako meni nič tebi nič odločil... Šel sem v Sevnico, da se z vlakom odpeljem v Krško. Ko sva z materjo sama sedela v sobi, sem boječe predstavil svoj predlog. Bila je vesela. Prosil sem jo, naj posreduje pri očetu, ki sem se ga bal, ker je bil nekam siten; pa tudi odpoved učiteljske službe, ki mi jo je on 'skomandiral' ne bo po njegovem okusu... Drugi dan okoli treh popoldne je bil oče že na Radni. Dobil me je na vrtu. Trdo me je prijel: »Kaj? Kako? Kam?...« Tresel sem se in nisem vedel, kako naj bi mu povedal? Pa je prišel gospod Temlin, ga pozdravil in mu veselo pripovedoval, češ, da »vaš fant hoče v noviciat«. Oče se je obrnil proti meni in bolj mirno dejal: »Pa res misliš iti k salezijancem?«

No, tako je padla kocka mojega življenja: biti salezijanec in iti do konca, tudi če bo vse škripalo v

meni, moram iti naprej... z Marijo Pomočnico, z don Boskom, s Srcem Jezusovim. Vsega tega sem se naučil tisto prvo leto salezijanskega življenja...

Adijo, svet!

Kmalu nato je prišel naš provincial, Peter Tirone, poznejši duhovni vodja družbe. V svoji zverženi slovenščini me je vprašal: »Hočeš v noviciat?« — »Ja, res prosim.« — »Ljubiš Marijo?« — »Da, ljubim jo.«

Vietnamski salezijanski aspiranti

— »Tako, dobro!... Lahko greš v noviciat.«

Potem me je še gospod Volčič poklical na razgovor. »Če greš v noviciat, se je treba uradno odpovedati državni službi.«

Predem sem se spravil k pisanju, mi je prišla težka misel: In če ne bom vreden... če me bodo poslali stran?... Bom na cesti! Huda življenjska problematika... V kapeli pred Najsvetejšim sem veliko preklečal in presedel: Ti si me poklical, ti mi pomagaj... Zdi se mi, da čim več težav imam, tembolj sem gotov, da me Bog res kliče. In če me kliče, mi bo že kako pomagal. Postati božji, postati salezijanec, to je vredno več kot vse...! In pošta je odnesla pismo. Adijo, svet!

»Indue te novum hominem...«

Tako sem začel noviciat avgusta v šolskem letu 1924/25, pred 50 leti.

Pričakovali smo dan preobleke: podelitev duhovniške obleke. Bile so velike rakovniške slovesnosti ob posvečenju cerkve Marije Pomočnice. Mi novinci smo prenašali hlode in deske, ki jih je bilo še dan pred posvetitvijo nič koliko v cerkvi. Na dan posvetitve — zbit, truden, pa neskončno vesel... vse je bilo tako lepo, duša je pela od sreče...

Čez tri dni, 11. septembra 1924, bi morala biti slovesna preobleka, sam kardinal Cagliero naj bi vodil

opravilo. No, pa je bil starček bolan tisto jutro. Nadomestil ga je eden od vrhovnih svetovalcev in don Tirone. »Indue te novum hominem in sanctitate et justitia... Gospod naj te obleče v novega človeka, ki je ustvarjen v svetosti in pravičnosti.« To je bil moj edini ideal...

Na mrtvi straži?

Tako se je končalo prvo poglavje mojega življenja — mladost. Bilo

tako na Rakovniku, kakor pozneje na Kitajskem in posebej še v Vietnamu pod bičem tridesetletne vojne.

Naj mi Bog v svoji veliki dobroti da milost, da bom lahko rekel: Končal sem svojo pot... in čakam? Smrt? Nihče noče umreti, čeprav ve, da gre proti zatonu. Čakam? Počitek? Ne, ne maram ga, nočem biti lenuh... V božjih rokah smo...

Samo eno je potrebno... To je bil tisti klic, brez glasu, pa vendar močan, da mi je segal v srce, ko sem stopal v noviciat. In ta klic, zdaj tih, zdaj glasen, še vedno domi in zveni... Bog mi daj milost srečne smrti.

Po veliki osvobodilni zmagi vietnamskega ljudstva nam je po dolgih mesecih pričakovanja končno naš misijonar poslal naslednje kratko, a veselo sporočilo:

Tam Hái, 18. 10. 1975.

Prisrčne čestitke za stoletnico misijonov novembra meseca, voščilo tudi sobratje in novinci. 3. oktobra sem kar slovesno obhajal 40-letnico svojega misijonskega dela. Spomnili smo se tudi zlate maše vrhovnega predstojnika. Imamo 80 aspirantov, vsi so veseli. Mladi sobratje so porazdeljeni na 12 skupnosti okrog 8 cerkvic. Preživljamo se s fizičnim delom. Mnogim prejšnjim udobnostim smo se odrekli in tako Ora et labora — Moli in delaj. Mladi novinci so goreči. Sedaj pripravljamo bodočega magistra...

Andrej Majcen

Kakor mati za 23 duhovnikov

Agata Dulik, po rodu Slovačinja, iz Clevelanda v ZDA, je vzdrževala teološke študije doslej že 23 salezijancem, ki so že postali duhovniki. Od teh je 7 Afrikancev in 16 Indijcev. Zanje je kupila dva avtomobila, en motor, mašne paramente in aparate različnih vrst. Ali je gospa Agata bogata? Nikakor: trideset let je bila snažilka. Zbirala je dolar za dolarjem za svoje duhovne sinove.

Naši otroci so ogroženi

Psihična ogroženost

Otroci danes nimajo pravega doma. Dom je kraj, kjer se človek, zlasti še otrok čuti popolnoma zavarovanega. Tisti, ki more dati otroku zavest zavarovanosti, je najprej mati in potem oče. Dom ni samo soba ali stanovanje, kjer otrok spi, biva, se hrani in dela, temveč zlasti kraj, kjer so osebe, ki otroka popolnoma zavarujejo, ker so pripravljene dati za otroka vse, če je treba. Če ima kaka družina lepo stanovanje, pa ni doma matere ali očeta, to stanovanje ni dom, ker se otrok ne čuti zavarovanega v takem stanovanju.

Tako imenovani konfort, to so najrazličnejše stvari za lepšanje življenja, kot so kopalnica, kladilnik, zamrzovalnik, štedilnik na vsa mogoča goriva, klimatske naprave, televizija, pralni stroj in podobno, kar vse danes »spada« k stanovanju, otroku nič ne pomenijo, če ni doma predvsem matere in očeta. Pri tem je važno občutje, da je mamica doma in je pri njem. Če ni takega občutja, ne moremo govoriti o domu in tudi ne moremo govoriti o zavarovanosti, ki je osnova za vzgojno delo.

Taki otroci »blagostanja«, doma brez matere in očeta, o katerih vedo, da nanje ne »čakajo«, so dejansko življenjsko ogroženi in nezavarovani. Tak otrok najprej podzavestno pusti delovati obrambne mehanizme — v prvem članku smo jih po Freudu navedli več kot deset — s tem so pa tudi neusposobljeni za vzgojno vplivanje.

Če taki otroci gredo v varstvo, jasli ali otroški vrtec in pozneje v šolo, so vedno »ogroženi«. Mogoče se bodo tudi zelo naravno vedli in bodo na videz »najbolj srečni otroci tega sveta«, toda vse te osebe, ki pridejo v stik z otroki le bežno, jim ne morejo dati občutja človeške bližine, zavarovanosti in »odkleniti« obrambne reflekse.

Fizična ogroženost

Danes se mora človek tako vzgajati, da bo sposoben v teku življenja večkrat zamenjati svoj poklic (delovno zaposlitev) in tudi stanovanje. Če lahko verjamemo Dürkheimu, ki je trdil, da delo oblikuje človeka, in ima prav Konrad Lorenz, ki pravi, da je občutje doma osnova človeškega občutja, potem je današnji človek osnovno ogrožen. V Ameriki povprečno 60 odstotkov družin v teku par let spremeni svoje bivališče in 70 odstotkov ljudi, ki spremeni svoje

poklicno delo. To niso več teorije, temveč statistični podatki. Ogroženost je torej nekaj čisto našega in občečloveškega. Če je don Bosko že pred sto leti hotel dati fantom, ki so v Turinu iskali delo, občutje zavarovanosti, koliko bolj velja to za današnji čas.

Ideološka ogroženost

Otroci vedo, da jih imajo starši radi. Zato »slepo« ali »brez pomisleka« sprejemajo ocene, vrednotenja, drže, modele obnašanja, navade, običaje, prepričanja svojih staršev. Ker jih imajo starši radi, jim ne morejo dati drugega kot to, kar je zares najboljšo. Zato so otroci ponosni na to, kar verujejo in kar delajo doma v družini.

Kakor hitro pa stopi otrok čez prag svoje hiše, že čuti, da drugje drugače mislijo, živijo, čutijo in so drugače prepričani. To otroka silno pretrese in mu vzame človeško varnost, ki je tako pomembna za njegovo normalno človeško in osebnostno rast.

Otrok občuti isto pred televizijo, pred sredstvi javnega obveščanja, v šoli in v javnosti. Jasno je, da se otrok pred takimi vplivi brani in zapira. V mnogočem mu to uspe, v vsem pa tudi ne. Tako otrok raste v negotovosti, ker ne ve, kdo

ima prav. Jasno je, da imajo za otroka prav tisti ljudje, ki ga imajo radi. To so njegovi starši. Kaj pa tisti, ki ga drugače učijo? Do teh pa ima nezaupanje in jim nikdar popolnoma ne more verjeti, ker delajo in učijo v nasprotju s tem, česar so se naučili pri svojih starših, za katere vedo, da jih imajo radi. Za te ljudi, naj še tako sladko in prepričljivo govorijo, pa ne vedo, ali jih imajo radi ali pa iščejo samo svoje zavarovanosti in gotovosti.

Ogroženost na cesti

Vsak avtomobil ali motorno kolo je danes resna smrtna nevarnost za človeka. To je nekaj strašnega. Ljudje naj bi živeli bolj srečno in zadovoljno, medtem ko na vsakem koraku preži nanje smrt. Kdor se malo zamisli v ta dejstva, ta se mora prepričati, da živimo v zares strašnem in ogroženem svetu.

Otroci se na to tako navadijo, da se tega ne zavedajo. Toda nevarnost je tu, smrt preži na človeka in samo malo napačno narejen korak lahko človeka do smrti pohabi ali celo ubije. To gotovo ni svet, ki bi bil človeku in otroku naklonjen. Zato so tudi od te strani obrambni mehanizmi. Iz tega pa sledi potreba po še večji ljubeznivosti in zavzetosti za otroka.

V. Dermota

Posvečene ženski mladini

Vrhovni zbor Hčera Marije Pomočnice v Rimu

V zgodovini družbe Hčera Marije Pomočnice je bil ta zbor že šestnajsti. Odvijal se je v glavni hiši v Rimu vso pomlad in segel globoko v poletno rimsko vročino, od 17. aprila do 27. julija. Vrhovni predstojnik salezijancev ga je imenoval »našega«, ker ima pomen za vso salezijansko družino.

Zbrano dvorano je krasil velik kip Marije Pomočnice. K nogam so ji sestre položile povsod viden simbolični ključ. Ustanoviteljica Marija Mazzarello je namreč imela navado, da je hišni ključ polagala k Marijinim nogam. Na to njeno navado je sestre spomnil Alojzij Ricceri v uvodnem nagovoru ob odprtju zbora. Dejal je: »Tudi ve položite ključ vašega zbora k Marijinim nogam. Učila vas bo, kako ga prav uporabljati. S ključem odpiramo in zapiramo. Zapiramo pred sekularizmom, potrošniško miselnostjo, ki vodi k sladkemu življenju. Odpiramo pa svoje življenje Bogu, odpiramo vrata in srce revnim de-

klicam, dekletom, ki so čustveno in duhovno zapuščene...«

Namen zbora je bil prav ta: učinkovito pomagati zapuščeni in ogroženi ženski mladini. Da bi sestre dosegle ta namen, je vrhovna predstojnica mati Ersilia opozorila: »Naš zbor naj tako preveva duhovno ozračje, da bomo lahko odkrile njegov glavni namen: božjo voljo.«

Konkretno so sestre na zborovanju morale preveriti, kako učinkovito so izvajale pokoncilsko prenovo svojega življenja in dela, kakor je bilo določeno na prejšnjem občnem zboru, ki je bil prvi po koncilu. Ta prenova zadeva prilagoditev novim resničnostim, potem koncilski teologiji in današnji ženski

mladini. Vse to pa v zvestobi izvirnim in trajnim vrednotam don Boskovega duha. Ta zbor naj bi torej potegnil črto pod neke rezultate in jih primerjal z načrtanimi nalogami.

magale tudi s projekcijami. To je bilo medsebojno bogatenje: »Čudile smo se — so soglasno ugotavljale — kako velikansko delo opravljajo naše sestre po vsem svetu za najbolj revne plasti ljudi.«

Glavna tema, o kateri so sestre razpravljale, je bila »oblikovanje sestre za delo v današnjem svetu«. Treba je dati odgovor na to važno vprašanje, »saj je človeška družba danes zelo drugačna, s tem pa tudi deklice, ki želijo vstopiti v našo družbo, pa tudi pristop sestre k resničnosti današnje človeške družbe.« je dejala mati Ersilia v nekem pogovoru.

Kaj je salezijanska sestra danes?

To je problem današnje mlade žene, ki se posveti Kristusu za zapuščeno žensko mladino po don Boskovem duhu. To so njeni problemi in problemi ženske mladine, ne za včeraj, ampak za danes in jutri... Trije meseci razglabljanj, iskanja, primerjanja, ugotavljanja. Na zaključku zбора je Alojzij Riccero priznal: »Na tem zboru je vaša družba dokazala svojo zrelost, ko je znala harmonično povezati dve napetosti: zvestobo svoji poklicni karizmi, ki ste jo poglobili, in občutenost za zahteve današnjega časa.«

Sadovi tega napornega dela so zborni dokumenti, o katerih lahko rečemo, pravi salezijanski vrhovni predstojnik, da so »več kot zadovoljivi, so res zgledni v svoji uravnoteženi dinamičnosti«.

Sadovi zrelega dialoga

Zbor je sestavljalo 143 sester, ki so bile povečini prvič na takem odgovornem zborovanju. To je znamenje mladosti družbe in zaupanje v njeno mladost. Prišle so od vseh koncev sveta: iz Indije, Japonske, Latinske Amerike — teh je bilo zelo veliko, potem ena Arabka in ena Zairka, najmlajša med vsemi. Vse so se zavedale odgovornosti pred vso družbo in pred Cerkvijo. »Nekoč so se taki zbori omejevali na izvolitev novih predstojnikov, sedaj pa je zboru izročena vsa usoda cele družbe,« je opozoril don Ricceri.

Vedrina duha je bila dominantna nota vsa poteka zborovanja. K temu je zelo pripomogla metoda skupinske dinamike. To je bilo zlasti potrebno, saj so zborovalke v celoti paleto kultiviranih različnih življenjskih izkušenj v svetu, ki se spreminja z atomsko naglino. Različnost gledanj in mnenj glede praktičnih in teoretičnih problemov je pripomogla k bogatemu spoznanju in iskanju skupnih rešitev. Že Dobri papež Janez je dejal koncilskim očetom: »Prav gotovo vas nisem poklical zato, da bi vsi peli isti psalm.«

Nekaj značilno salezijanskega so po večernih molitvah misli za lahko noč, ki so ponavadi odsev dnevnega dogajanja. Na zborovanju so si sledile za »lahko noč« predstavnice različnih regij družbe. Prikazale so svoje življenje in delo v svojem okolju in si pri tem večkrat po-

Posvečene ženski mladini

Obenem je zbor natančno pregledal prenovljene konstitucije, da bi jim dal še več marijanskega duha in tudi zunanje molitvene oblike, kakor so zahtevale sestre. Konstitucije naj postanejo molitvenik k Mariji. Čudovito! Ne konstitucije kot zbornik predpisov in paragrafov, kar že v svoji prenovljeni obliki ni bil več, saj je bil prava poezija. Toda ta poezija naj postane molitev!

Na zborovanju je bila sklenjena ustanovitev nove službe: vizitatorke, ki jo bo pošiljala vrhovna predstojnica v različne inspektorije glede na posebne potrebe. Kot zadnji akt zborovanja pa so bile volitve vrhovne predstojnice in članic nje-nega sveta. Soglasno je bila izbrana za naslednje šestletje dosedanja vrhovna predstojnica, mati Ersilia Cantà. Ob tej priložnosti je dejala: »Mati božja je v svojem življenju samo enkrat izrekla svoj »da« na božjo ponudbo in ta »da« je držal

vse življenje in ji postal novo življenje. Mati božja sedaj želi od nas na različne načine nekaj podobnega, da bi se odzvali božji volji po svojih najboljših močeh. Tako se tudi v nas uteleša Kristus, da bi ga mogle izzarevati sestram in dekletom.«

Sedaj na delo

Kakšne so perspektive? »Zbor ni cilj, ampak komaj start,« je dejal Ricceri. »Kar je bilo sklenjeno je treba utelesiti v življenju. Vse, kar je bilo določeno, mora promikniti v vsako posamezno osebo in krajevne skupnosti, saj je mnogo tega novo in obnavljajoče.«

Danes še bolj velja papeževa beseda Hčeram Marije Pomočnice, ki jo je dejal ob njihovi stoletnici: »Cerkev pričakuje veliko od vas. Zato pričakuje vaše predanosti, žrtve, vašega popolnega darovanja...«

stk

bili znamenje in nosilci tvoje ljubezni mladim.

Vrhovni predstojnik, Alojzij Ricceri, je imel prvi govor.

Naj povzamem glavne misli. »Z veseljem odpiram prvi shod sobratov pomočnikov.« — »Prvič v zgodovini naše družbe se je tako temeljito in sistematično preučil poklic sobrata pomočnika: kaj je in kaj hoče biti, kako živi in čuti v sedanjem svetu ideal svojega poklica kot redovnik-laik v službi salezijanskega poslanstva in kakšne težave so pri uresničevanju njegovega poklica.« — »Zbrali smo se duhovniki in laiki z edino mislijo in skrbjo, da bi ostali zvesti don Bosku v sedanjih časih.«

Naša dolžnost je rasti

Rasti v življenju-bivanjsko. Gre za izvirni poklic, ki ga želi Cerkev in družba. Rasti moramo v edinosti, brez odklonov, ki bi na kakršenkoli način zmanjšali prvotni namen, ki si ga je zamislil Janez Bosko. On je želel redovnika-laika za pomoč mladim v Cerkvi včeraj, danes in jutri.

Rasti v duhovnosti. Salezijanec pomočnik ima danes še posebno pravico — dolžnost do primerne oblikovanja, ki ga zahtevata Cerkev in družba. Poklicani smo za delo med božje ljudstvo, človeško skupnost, ki se naglo spreminja in obnavlja. Ne da bi se odpovedali trajnim vrednotam, čutimo, da se je treba prilagoditi svetu, ki nas obkroža. Tu je treba pogumno priznati včerajšnje in današnje pomanjkljivosti ter odločno seči po praktičnih sredstvih za neodložljivo obnovo in posodobljenost.

Rasti v dajanju. Tri besede, ki so popolnoma »uvrščene«: biti, imeti, dati. Naš poklic ima prostrano po-

Novim časom nasproti

DON BOSKOVA DESNA ROKA

Shod sobratov pomočnikov je minil. Dnevi od 31. avgusta do 7. septembra (1975) so potekali v ozračju domačnosti in zavzetega dela. Priprave so bile dolge, zato je tudi kongres potekal z vso resnostjo, kot to zahtevajo čas in okoliščine, v katerih živimo. Seje, predavanja in delo po skupinah je šlo po začrtanem programu. Organizacija je bila odlična.

Vsem bodo ostali v lepem spominu veseli večeri. Po končanem delu smo se zbirali v dvorani, kjer so nastopale skupine vseh narodnosti s svojimi točkami. Največ so nastopali, oziroma prispevali k zabavi sobratje iz Južne Amerike.

En dan smo namenili obisku rimskih bazilik. Glavno slovesnost svetletne pobožnosti smo imeli pri Sv. Petru v Vatikanu. Popoldne je bila avdianca pri svetem očetu: posebej nam je zaželel veliko uspehov in blagoslovil naše napore.

Zadnjo nedeljo avgusta se je začel shod v glavni hiši salezijanske družbe. Himna don Bosku in odlomek iz pisma Pavla Korinčanom sta bila za uvod. Priporočili smo se Svetemu Duhu, ki deli svoje darove slehernemu, kakor hoče... Sledila je molitev:

Verujemo, da si ti, o Bog, poklicaj Janeza Boska in mu dal očetovsko srce, zmožno popolne daritve za reševanje mladine, posebno naj-

bolj zapuščene. Hotel si, naj bi se njegovo delo nadaljevalo skozi stoletja. Zato si ga navdihnil in vodil, da je ustanovil salezijansko družino. Poklicjal si tudi druge kristjane, da nadaljujejo njegovo delo. Z apostolatom si ga vodil po poti svetosti. Danes pomagaj nam, da bi velikodušno sprejeli tvoj dar in

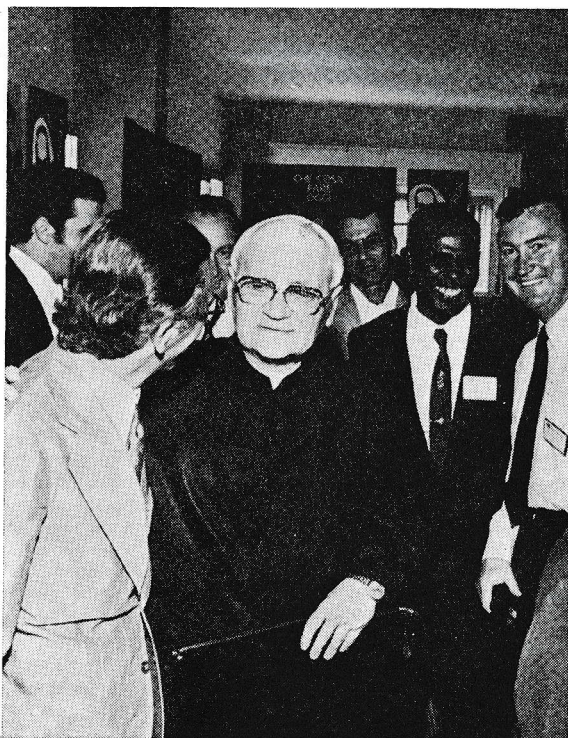

dročje dela, kjer se lahko vsak koristno daje, se udejstvuje. Dostikrat na nenadomestljiv način, kot je že rekel don Bosko. Vse delo je v zvezi z apostolatom, čeravno ne vedno v direktnem pastoralnem okolju.

Problemov sicer ne manjka, vendar si ne moremo privoščiti razkošja in čakati, da pride rešitev sama od sebe. Tudi jih ne smemo spraviti v zamrzovalno skrinjo ali jih dati na seznam, na katerem naj ostanejo v nedogled.

Sčasoma bo urejeno in posodobljeno marsikaj. Obrtne šole se modernizirajo. Novi časi zahtevajo, da ima šola bolj odprt značaj, da je sprejemljiva za socialno-politične vrednote in za evangeljsko oznanilo. Sodeluje naj s starši, vajenci, podjetji, sindikati. Osebe naj bo izbrano in strokovno na višini, da bo kos vsem potrebam. Zato se pripravljajo tečajji in centri na mednarodni ravni za izpopolnjevanje.

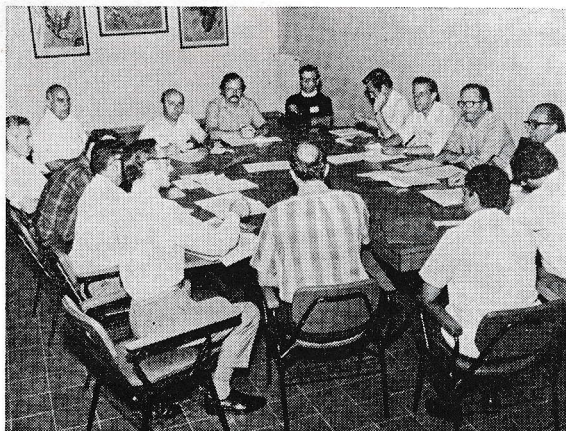
Marsikje so našli še druga področja dela. To so radio in druga družbena občila. Imajo redne oddaje za šolo in razvedrilo. Med njimi najdemo reporterje, fotografe, snemalce in celo trenerja znanega športnega kluba v Mehiki (Mexico).

Veliko je katehistov, ki z besedo in dobrim zgledom širijo vero. Delajo za izgubljeno mladino, za tiste, ki jih je moderna družba zavrgla, za neprilagodljive (Zahodna Nemčija). Vodijo rekreacijske centre, godbe, počitniške kolonije in opravljajo še veliko drugih služb v korist bližnjemu.

To bi bilo na kratko delo shoda. Bile so še druge teme. Sklepi so narejeni, cilji nakazani. Zdaj je treba z novimi močmi na delo. Najprej osvestiti vse člane in nato z zaupanjem in vero v prihodnost ter s skupnimi napori uresničevati lepe načrte.

I. Kogovšek

Če je človek mlad kljub starosti

Salezijanska družba preživlja v iskreni hvaležnosti do Boga in s bratov stoletnico svojega misijonarskega delovanja. To hvaležnost izkazuje na različne načine. Med drugim so skrbno zbrani vsi podatki o tistih, ki so že prek petdeset let v misijonih. Tudi slovenski salezijanci imamo svojega predstavnika, to je **Anton Gomboši**, s brat pomočnik, ki pa je letos, čeprav mu poteka že dvainosemdeseto leto življenja, postal stalni diakon. Prijetno je kramljati z njim, čeprav se več vsega ne spominja. »In boljše,« pravi, »drugače bi bilo preveč za pisati!«

— Kdaj in kje ste zagledali luč sveta?

24. aprila 1894 v vasi Šalamenci, župnija sveti Sebeščan na Gorickem. Od šestih otrok sem jaz tretji po vrsti.

— Kdaj in kako ste se odločili za redovniški poklic?

Bral sem Marijin list, ki ga je urejal Klekl. Tam sem zvedel, kako bi lahko postal duhovnik. 1910. leta nas je pet Prekmurcev odšlo prek Benetk v Cavagliá k salezijancem.

— Torej ste hoteli postati duhovnik?

Da. In sem že dve leti s tem namenom študiral. Potem sem močno zbolel. Zdravniki so mi odsvetovali, da bi se pripravil za duhovniški poklic. Odločil sem se za sobrata pomočnika.

— Kako je nato potekalo vaše življenje?

Vstopil sem v noviciat in 24. septembra 1913 sem napravil prve zaobljube pred drugim don Boskovim naslednikom. Januarja naslednjega leta sem že odpotoval v Mehiko. V letih 1914 do 1925 sem bil »vse« — factotum v salezijanskem zavodu. To so bila leta hude revolucije. Tudi name so ob treh različnih priložnostih streljali. Zdi se mi, da sem ostal prav čudežno živ. Četrtrič so me že gnali na morišče, in sicer skozi cerkev, ker ni bilo drugod mogoče. Kar naenkrat se pred nas postavi neki duhovnik, mi da odvezo in se začne pogovarjati s stražarjema. Kaj se je potem zgodilo, ne vem. Vem samo to, da sta zbežala in jaz sem bil prost.

— Kam ste odšli leta 1925?

Najprej za dva meseca domov. To je bilo prvič po petnajstih letih. Nato so me poklicali v Turin in me poslali na Kubo. Organiziral in vodil sem prvi razred osnovne

Anton Gomboši

šole, ker ga še sploh ni bilo. Leta 1930 sem odšel ponovno v Mehiko v zavod, kjer je bilo redno 130 fantov. Vse službe sem praktično opravljal sam. Duhovnikom je bilo namreč večinoma onemogočeno delo. Bil sem tudi čuvar Najsvetejšega. Leta 1936 so tudi cerkve zaprli. Duhovniki tudi maševati niso smeli. Takrat so se ljudje zbirali ob meni. Veliko smo molili, prepevali pa tudi godbo igrali, kar je njim še posebej všeč.

— Ste dolgo opravljali to službo?

Ne. Že konec 1936. so me poslali v drugo mesto Kube. Nekaj časa sem bil popolnoma sam in pripravljaj vse potrebno za odprtje novega zavoda. Ko so prišli še trije duhovniki salezijanci, smo ustanovili osnovno šolo. Pozneje smo sezidali čisto novo in moderno.

V tem času sem postal tudi častni član mesta. Odlitovanje mi je izročil guverner v imenu državnega voditelja. Imel sem res zelo rad otroke in zaradi tega so mi tudi dali, tako pravijo, to odlitovanje.

— Ste kdaj videli Fidel Castra?

Seveda, celo večkrat. Na mnogih sestankih sva bila skupaj. Toda ravno z njegovim nastopom so nam vzeli vse zavode in tako sem moral leta 1961 spet odpotovati. Tokrat v Venezuelo. Najprej sem bil v velikem zavodu hišni ekonom,

nato pa še inspektorialni. Tudi zdaj še vedno preživim, čeprav nisem več ekonom, vsak dan od sedmih zjutraj do enih popoldne med fanti. V tem zavodu je redno tristo fantov. Imam tudi nekaj verouka.

— Kako da ste se odločili za stalnega diakona?

Že nekoč sem želel postati duhovnik, pa nisem mogel. Zdaj namreč vsako nedeljo pomagam v velikem salezijanskem svetišču duhovnikom, ki ima ob nedeljah deset maš. Pri vseh mašah sem sodeloval kot bravec ali delitvec obhajila. Da bi lahko čimveč pomagal, me je škof posvetil v diakona.

— In zdaj boste ostali doma?

Kje šel! Zdaj gremo samo na slovesnost salezijanskih misijonov v Turin. Povabili so me vrhovni predstojniki. Zdaj sem namreč že enainšestdeseto leto v misijonih. Komaj čakam, da se vrnem.

— Pa ste zadovoljni z delom v tujini?

Ljudje me imajo povsod zelo radi. Za god mi včasih prinesejo toliko darov, da ne vem, kam z njimi.

— Kaj vam je od vseh let misijonskega dela najbolj ostalo v spominu?

Brez dvoma diakonsko posvečenje. To je bil velik praznik.

— Vam je kdaj bilo dolgčas v tujini?

To pa res ne. Sem zmeraj zaposlen. Že zdaj (oktober) pripravljam jaslice. Vsako leto jih pridejo gledat od daleč.

— In kaj vam je v življenju dajalo največ poguma?

Iskrena pobožnost do Marije. Ko sem prvič delal zaobljube, mi je vrhovni predstojnik don Albera prav to naročil. Pa tudi sv. Dominik Savio je moj velik priprošnjik. On mi vedno pomaga.

Kako prijetno je, če sredi zime odpreš zmrzovavno skrinjo in se ti v njej nasmejejo najlepši sadovi poletja. Lažje je premagati prostor kakor čas. Anton Gomboši je premagal tudi čas: svež, vesel, poln načrtov in pričakovanja. In vse to pripoveduje v tako sočnem prekmurskem jeziku izpred osemdesetih let. Tudi on je prava skrinja s sadovi davnega poletja. Zato srečno še zanaprej!

St. Hočevar

Med revnimi sem srečen

V spomin misijonarju Alojzu Frasu

Tudi Alojz Frasu je eden mnogih sinov prekmurske zemlje, ki so videli v duhovništvu najbolj učinkovito možnost pomagati ljudem, za katere se nihče drug ni nesebično brigal.

Oče mlinar je Alojza poslal na trgovsko šolo v Mursko Soboto, da bi mu pomagal pri vodenju mlina. V nesreči je Mura pogoltnila očeta, mati je zato prodala mlin in se s svojimi sinovi preusmerila na delo na polju. Medtem ko je okopaval repo, mu misel na duhovniški poklic ni dala miru. V Turinu je že leto dni njegov mlajši prijatelj Lojze Zver. Nedelja pri salezijancih v Verzeju je bila za Alojza odlih in vedno novo upanje.

Tako se je nekega lepega jesenskega dne znašel velik, močan in že dvajsetleten fant, Alojz Frasu, skupaj s svojim prijateljem Lojzom v misijonskem zavodu v Foglizzo pri Turinu.

Ni znano, če se je Alojz še kdaj vrnil v svoje rojstno Dokležovje. Domača zemlja, družina v kateri je rastel in delal, duhovniki, posebno salezijanci, pa še don Boskova vzgoja v misijonskem zavodu so ga hitro naredili zrelega za delo med najbolj zapuščenimi. Kar je želel in po čemer je težil, je našel v neizmerni brazilski deželi.

Salezijanci so že dolgo let delali v Braziliji. Alojz je bil med njimi dobrodošel kakor brat. Noviciat je končal v Lavrinjasu in še gimnazijo. Vzgojnega dela se je priučil v

obrti šoli v Bom Retiro v Sao Paulu. Tam je tudi končal bogoslovne študije. Skupaj s svojim prijateljem Lojzom Zverom je bil na praznik Brezmadežne 8. decembra 1941 posvečen v duhovnika. Priprava na start misijonskega dela je bila končana. Dve leti je še ostal v Sao Paulu in pomagal na župniji.

Leta 1943 je prišel v pravi misijon. V predmestju Niteroja je našel, kar je iskal: revščino vseh vrst, od materialne do moralne in verske. Posebno se mu je smilila mladina.

Nekdo je imel v bližnjem močvirju parcelo. Ni vedel kam z njo, prepustil jo je Frasu. Ta jo je bonificiral in na njej postavil mladinski dom. Lastnik je potem parcelo zahteval nazaj, toda sodnik jo je prisodil Frasu, ker je na njej postavil lepo socialno ustanovo.

Potem je ustanovil še šolo, jasli za najmlajše in še atelje za krojenje, tečaje za strojepisje. Fantom je dal smisel za življenje, ko jim je omogočil delo in ga povzdignil še z versko vzgojo. Nazadnje je prišla na vrsto še kapela, posvečena božji Materi, Delilki milosti.

Barakarji dom Luisa niso sprejeli z odprtimi rokami ali celo z godbo. Za seboj je slišal kletve in grde besede, žaljivke. Tudi kamni so mu firčali na srečo samo mimo ušes.

Prav isti ljudje in še posebno mladina so kmalu spoznali, da jim padre Luis ni prišel samo pridigati, ampak najprej in predvsem pomagati. Bil je vsem vse, zato so bili kmalu vsi zanj. Tako so leta tekla.

Razen vsega tega je prevzel še upravo nove župnije Pendoteba.

Največ preglavic mu je delalo upravljanje vseh teh organizacij. Samo to mu je pilo kri in ga nazadnje upognilo.

Bila je nedelja. Čakale so ga tri maše na različnih krajih, nekaj kilometrov vsaksebi. Med mašo v župniji ga je zadela kap. Mlad zdravnik, njegov bivši gojenec, ga ni zapustil niti trenutek. Don Luis je trpel vse do zadnjega pri polni zavesti. Ni hotel olajševalnih injekcij. Umrl je na mali šmaren 8. septembra 1975, star 71 let.

Novica o njegovi smrti se je hitro razvedela po vsem barakarskem predmestju. Ljudje so se zgrinjali okrog svojega prijatelja, ki je ležal v cerkvi Pendotebe. Slovesno zadušnico je opravil krajevni nadškof skupaj z inspektorjem in vsemi mestnimi župniki ob navzočnosti velikega števila ljudi in sobratov. Ob grobu so se poslovili s pesmijo, ki jih jo je naučil don Luis, ko je prišel mednje: »Poglej, nebeška mamica, moliti jaz ne znam, le eno znam ponavljati, da rad te jaz imam!« (Mãezinha do Céu, eu não sei rezar, só sei repetir, eu quero te amar).

Njegov stari prijatelj Lojze Zver pravi o njem: »Čez dvajset let sem živel z gospodom Alojzem. Bil je zelo ponižen, požrtvovalen in goreč. Živel je duhovniški poklic zvesto do konca in se ves predajal najbolj revnim in potrebnim. Preden je umrl, je dejal svojemu ravnatelju: »Spovedal sem se pred nekaj dnevi in sem pripravljen na smrt. Dajte mi blagoslov Marije Pomočnice.«

stk

ZGRADIL TI BOM CERKEV — TI PA PROSI BOGA, DA MI ODPUSTI MOJE GREHE

Tako je dejal neki nepoznani Siamec misijonarju in besedo držal. To je cerkev, ki jo je dal zgraditi v Hulikraboku, na dan posvetitve.

Devica...

To, kar sega do korenin našega življenja, zlasti novega življenja, je prav, da poglobljeno obhajamo. »Srečni začetek Cerkve brez madeža in gube« je hkrati srečni začetek salezijanske družbe. Zato so salezijanci Brezmadežni vseskozi posvečali veliko moči in časa. Tako se je zgodilo tudi letos v Želimpljem.

Nowinci jo vedno še posebej »raziskujejo«. Njej v čast so pripravili dolgo in kvalitetno akademijo. Mogoče je bilo ob vsem poglobljanju v njeno pomembnost premalo sonca. Toda po njem so ves čas tako prepričljivo hrepneli, da so ga s tem priznali.

In kaj oni sami mislijo o tem prazniku in o obhajanju tega praznika?

K — E, povej tri besede, s katerimi bi ti predstavil Brezmadežno: **Ljubezen, vera, čistost.**

In povej tri nove besede, s katerimi bi nakazal naše obhajanje tega praznika: **Pripravljenost, molitev, ljubezen.**

Kako vzdušje je potrebno za doživetje tega praznika? — »Goreča dejavnost, ki se naj izraža v življenju in molitvi skupnosti.«

O — O, ko slišiš besedo **Brezmadežna**, kaj je tvoj prvi vtis? — Marija, brez vsakega najmanjšega greha. Pogloblitev v ta čisti svet mi daje novih moči v boju proti grehu. V srcu si skušam zgraditi lik »brezmadežnosti«. Čutim, da to delo ni tako lahko.

— Kako ti je ugajalo bogoslužje ob letošnjem prazniku? — Zelo mi je ugajalo. Predvsem zaradi tega, ker je bil dan poudarek na osebnem premišljevanju.

— Kaj misliš o geslih, o katerih smo vsak dan premišljevali, o tridnevnicam namreč? — Ugajala so mi, saj so prikazala Marijino veličino. Ta gesla so za vsakega izmed nas aktualna, saj predstavljajo bistvene držve in rasti našega poklica. Ob geslu **Devica, ki posluša**, sem razmišljal, kako jaz poslušam božjo besedo; **Devica, ki moli**, kako jaz molim; **Devica, ki daruje**, kako se jaz darujem.

C — E, kaj ti je najbolj ostalo v spominu od praznika Brezmadežne? — Nič kaj izrednega. Predvsem sem si pridobil neki globlji in domač odnos do Marije. Mislim, da je to ostalo v meni. V spominu mi je ostala marsikatera misel. Ena, ki se je večkrat spomnim in ki ni bila omenjena, je: **Devica, ki se veseli.** To je zame zelo pomembno.

— Kaj bi ti predvsem poudaril ob tem prazniku? — Prav to, kar smo poudarili v tridnevnicu in pa

Ne smemo misliti, da so to kaki strokovni odgovori. Verjetno so prvič v življenju tako zavestno doživljali ta dan, prav bivanjsko. In povrh še to: sploh niso vedeli, v kak namen so odgovarjali. Dejstvo je, da je ta praznik, antropološko gledano, izredno pomemben pri naporu v krščanski rasti in da je že mnoge duhovno zdramil. Ne gre mu jemati te veličine in pomembnosti, pa čeprav se to ponekod indirektno nakazuje.

St. Hočevar

Sinovi staršem

Želimplje, 29. novembra 1975. V dnevih pred tem datumom je bilo v želimljski salezijanski skupnosti posebno razpoloženje. Petnajst, šestnajstletni fantje, ki niso najbolj naravnani na kakršnokoli delo, so delali z veseljem, tudi namesto, da bi se igrali. Ko je tega dne zjutraj trobenta napolnila hišo, so bili v hipu vsi pokonci. Pričakovali so svoje starše. Zato na noge!

Družinski praznik

Don Bosko je v veliki zakladnici svoje dediščine zapustil tudi družinskega duha. Zato je povsem naravno, da ga skušamo ohranjati v naši skupnosti. Zato srečanje s starši gojencev.

Letos smo imeli pri tem srečanju v ospredju prav don Boskov slog vzgajanja. »Moj sistem vzgoje,« pravi don Bosko, »sloni na razumu, veri in ljubeznivosti.« Konkretno in obširno je to področje predstavil dr. Valter Dermota. Pri skupnem in osebnem pogovoru, maši, kosilu in akademiji smo ta vidik vsestransko osvetlili.

Govorijo sami

Zdaj so že drugi prazniki prekrili občutje tega dne. Mogoče pa je pogled nazaj še bolj primeren. Zahotelo se mi je, da bi fantje sami kaj črhnilo o tem dnevu. Oni doživljajo drugače kot starši in vzgojitelji. Tukaj imate pristne besede nekaterih fantov iz 1. in 2. razreda.

misel iz prvega odgovora. Še več bi morali govoriti o posameznikovem odnosu do Marije, da bi si vsakdo pridobil res »svoj« odnos, kot don Bosko.

V — O, si zadovoljen s praznikom Brezmadežne? — Priprava na praznik je bila dobra. Na sam praznik se mi zdi, da bi bilo potrebno še več premišljevanja o Mariji poleg maše in drugih pobožnosti.

— Kaj si ti želiš že zdaj v prihodnjem letu za ta praznik? — Želel bi še več tega osebnega premišljevanja.

— Kaj bi ti priporočil ljudem našega časa ob tem prazniku? — Priporočil bi več osebnega pogovora, premišljevanja z Marijo. Samo tako bi dojeli veličino in bistvo praznika. Najprej pa se je potrebno naučiti pogovarjati. Ravno nevednost je največkrat kriva slabe in nepopolne pobožnosti do Matere božje. Priporočil bi tudi več molitve rožnega venca, ki tako zelo slabi po naših družinah. Oboje sem občutil že doma.

Miha, si bil zadovoljen s srečanjem s starši? — Bil sem zelo zadovoljen. Tako se utrjuje povezanost in ljubezen. — Kaj ti je najbolj ostalo v spominu? — Najbolj mi je ostala v spominu maša: skupaj s starši smo darovali, skupaj prejeli obhajilo. Bili smo kot ena družina, združena z Bogom. — Se rad spominjaš svojih staršev? — Svojih staršev se zelo rad spominjam. Vse kar imam, in to kar sem, dolgujem njima, ker sta me s trudom vzgojila.

Ivan, kaj ti misliš, da je srečanje s starši pomembno, ali ne? — Mislim, da je izredno pomembno, ker so starši sodelovali in še sodelujejo pri našem duhovnem in materialnem razvoju. Vodstvo zavoda je napravilo zelo koristno potezo, saj je to približanje naših sedanjih vzgojiteljev in tistih, ki so bili dolgo z nami. — Ali si kaj pogrešal na ta dan? — Dan srečanja s starši je bil posebno doživetje in mislim, da smo bili vsi srečni. Organizacija

je bila dobra in kot sem pozneje slišal, so bili starši zadovoljni.

Janko, si težko pričakoval svoje starše? — Da. Ves teden sem imel v mislih, da pridejo starši. Pa ne samo zaradi tega, da bi jih videl ali se z njimi pogovarjal, temveč da bi jih razveselil s svojim, predvsem duhovnim napredkom. Seveda, da ne pozabim šole. — Je bil ta dan razveseljiv tudi za tvoje starše? — Seveda. Bili so zelo veseli, ko smo se po daljšem času spet videli. Spoznali so se z mnogimi drugimi gojenci, predstojniki in starši drugih gojencev. Eden izmed staršev je celo rekel, da je tako lepo, da bi kar tu ostal.

Janez, kaj tebi pomenijo starši? — Pomenijo mi učitelje krščanskega nauka, prve in hkrati dobre vzgojitelje, ki so me usmerili na pravilno pot, me pripravili za življenje, ki je pred mano, pa naj bo to življenje v krogu družine ali pa kake redovniške skupnosti. Sedaj so mi v veliko in zanesljivo oporo, ker zame molijo. — Ali se starši veselijo srečanja? — Vsi starši so veseli srečanja s svojimi otroki. In zakaj? Radi bi vedeli, kakšno življenje živimo, kakšna je pravzaprav salezijanska družba, hočejo vedeti, kaj smo dosegli v učenju, v igranju instrumentov, kakšni so naši medsebojni odnosi in kako je naše duhovno razpoloženje. — Kako so tvoji starši doživeli ta dan? — Starši ne doživijo takega dneva vsak dan. Zato jih je to gotovo nekoliko presenetilo, kako se da v kratkem času toliko narediti. Zelo so bili veseli, da so bili pri tako doživeti maši, veseli so bili zaradi uspehov sinov.

Metod, kako biti ocenil srečanje s starši? — Tako srečanje je koristno in pomembno. Starši so zelo radovedni, kaj počnemo tu, zato jih zanima vsaka stvar. Če vse to zvedo, so lahko mirni in niso zaskrbljeni za svojega sina. Od tega srečanja pa lahko odnesejo starši domov tudi veliko duhovnega. Za nas pa je koristno zato, ker vidimo svoje starše vesele, začudene, presenečene. Ob teh čustvih dobimo nov zagon za prihodnje življenje. — Kaj praviš, česa so starši najbolj veseli? — Na prvem mestu je vedno dober uspeh v šoli. Potem pa nastop, ki ga pripravimo sami. Mislim, da moramo na to polagati veliko pozornosti. Dobre ocene, da potrebne so, vendar sem začutil, da to ni bila glavna tema srečanja. Niso se toliko zanimali in razveselili »dobrih« ocen, kot napredka v skupnosti. Na to je vplivala predvsem maša in akademija. Mislim pa, da je največje zadovoljstvo staršev v tem, ker vidijo, da so njihovi sinovi v dobri družini, preskrbljeni z duhovno in telesno hrano. — In kako so doživeli tvoji starši ta dan? — Kolikor sem sklepal iz njihovih pripomb, so bili ze-

lo zadovoljni. Niso pokazali preveč zanimanja za učenje in ocene, bolj za naše življenje v zavodu. Zelo so nas pohvalili zaradi akademije. Lahko bi rekel, da so bili celo navdušeni. Najbolj jih je navdušila

glasba in petje. Glasba je sredstvo, s katerim si človeka popolnoma pridobiš. Tako so bili starši zvečer zadovoljni in upam, da ni nihče obžaloval, da je prišel sem.

St. Hočevar

Misijonska razstava na Rakovniku

Ob pripravah na obhajanje stoletnice salezijanskih misijonov in ob pomenkovanju, kako jo uresničiti, je vedno bolj prihajala do izraza misel o razstavi. Vsako idejo je treba konkretizirati, misel utelesiti, neotipljivo predstavo napraviti vidno in otipljivo. Kar ljubimo, želimo tudi videti.

Prebujanje

Pred drugo svetovno vojno je bilo misijonsko delo pri nas cvetoče. Nastopile so nato težave različne vrste; tudi po 2. vatikanskem cerkvenem zboru ni kazalo kaj dobrega. V tem »postnem času« misijonov smo spet odkrili nenadomestljivost misijonske dejavnosti. Ne moreš biti pristen kristjan, če nisi vsaj v nekem pomenu misijonar.

V tem duhu želi salezijanska družba obhajati stoletnico svojih misijonov. Ne gre ji za samohvalo in reklamo, marveč čuti, da gre za njeno bivanje, za njeno korenito prenovno. Brez nepreklicne predanosti drugim — najbolj oddaljenim, ne more biti blizu sama sebi. Tudi naša razstava je imela v svojih načrtih tale namen: ponotranjiti zavest o nujnosti misijonov.

Pogled v delavnico

Vedno se je težko odločiti, kadar je več možnosti! Kako uresničiti misijonsko razstavo?

Hoteli smo najprej utemeljiti misijonsko dejavnost. S slikami, ski-

cam, napisi in simboličnimi fotografijami smo sledili nauku koncila. Vse izhaja iz »vira vse ljubezni«, iz Očeta. To je bil nekak uvod v razstavo.

In zgodovina? Pove nam, kako se je odvijal ta »Očetov načrt«. Zato je bila v glavnem delu razstave najprej predstavljena skrb vesoljne Cerkve za misijone: od prve Cerkve prek odkritja novih celin, pomembnih misijonarjev, odločilnejših papeževih misijonskih okrožnic, do »človeka, ki mu je bilo ime Janez« in so mu dali vzdevek **Dobri**. Pavel VI. je v istem duhu neodjenljiv.

Prav tako je Cerkev v Sloveniji, čprav mala čreda, vedno gojila duha vesoljnosti. Na razstavi je bilo mogoče prikazati le naše največje misijonarje (Baraga, Knobleharja, Mesarja in Kereca) in slovenske misijonske pokrajine. Razstavljen je bil tudi velik del naše nekdanje literature o misijonih.

V stoletni zgodovini salezijanske misijonske dejavnosti so izšle resnične zvezde na tem področju. To je bil tretji vidik središčnega dela razstave. Tukaj so imele svoje mesto tudi Hčere Marije Pomočnice.

In kaj ti ostane, ko »pregleđaš« tako zgodovino? »Oni tako, kaj pa jaz?« Na hodniku iz kora proti izhodu so bile zato še dodatne slike, napisi, vprašaji in predmeti. Na temelju preteklosti se je treba odločati za prihodnost. Vsakdo mora sam »potegniti« zaključke. S pomočjo božje besede, ki je ta del prešinjala, tega ni bilo težko storiti — kajpada tistemu, ki je prišel razmišljati, ne pa samo past radovednost.

Usoda razstave

Ni je več. Vsaj v taki obliki ne. Čeprav je bila večinoma sad amaterjev, je bila vendar z ljubeznijo pripravljena. Zlasti nekateri sobratje pomočniki so pri tem odločilno sodelovali. Dejansko gre njim zahvala.

Mnogi predmeti na razstavi so bili sposojeni. Vse to je kajpada »odpotovalo«. Kar pa je salezijanskega bo še vnaprej ostalo kot »stalna razstava«, to je, kot stalna spodbuda k novi vsestranski misijonski dejavnosti.

St. Hočevar

ABECEDA salezijanskih misijonov

INDIJA

Površina — 3,5 milijonov km²

Prebivalcev — 600 milijonov

Katoličanov — 8 milijonov

v % — 1,5

Ta vellikanska dežela je mozaik narodov in civilizacij. K neodvisnosti jo je povedel Mahatma Gandhi leta 1947. Med verami je najbolj razširjena hindujska (84%); muslimanov je 11% (drugi so v Pakistanu in Bangladešu).

Na skrajnem jugu indijskega polotoka je začel oznanjati evangelij že apostol Tomaž. V 4. stoletju je krščanska skupnost že močna. Od 6. stoletja se začemlja širiti islam. Od 12. stoletja se spet nadaljuje gibanje za krščanstvo, pozneje tudi pod vplivom zahodnih kolonialnih držav, najprej Portugalske in Španije, potem pa Velike Britanije.

Indijska zveza je danes laična država, ki zagotavlja svobodo veroizpovedi. Tuji misionarji nimajo več vstopa za svojo dejavnost.

Salezijanci so prišli v Indijo leta 1905, in sicer med kristjane sv. Tomaža apostola. Salezijanske sestre pa so tem sledile leta 1922.

Prvo zares misijonsko delo so začeli v obširni deželi Assam, med ljudstvom mongolskega rodu. Od leta 1928 vodijo salezijanci nanovo ustanovljene škofoije v Madrasu in Krišnarju, od leta 1934 pa še Silong in potem še Dibrugar, Tura in Kohima-Imphal.

Salezijancev je sedaj 1073, od teh več kot polovica Indijcev. Oskrbujejo 117 ustanov in so razdeljeni v 4 inspektorije.

Hčera Marije Pomočnice je 422, razdeljene so v dve inspektoriji.

Delo je raznovrstno: šole vseh vrst, bolnišnice, ambulante in različno socialno delo za najbolj revne.

Za posebne potrebe so vzniknile na pobudo salezijancev tudi ško-

fijske ženske redovne družbe: Misijonske sestre Marije Pomočnice, ustanovljene 1942 v Gauhatiju; obiskujejo vasi po hribih, poučujejo verouk in skrbijo za stare in bolne. Potem: sestre katehistinje Marije Brezmadežne; nosijo bel indijski sari s križcem; na kolesu se vozijo od vasi do vasi, od hiše do hiše in pomagajo, kjer je treba, vodijo ambulante, šole, socialne centre. Glavni center imajo v Krišnarju.

Znameniti misijonarji: nadškof Ludvik Matthias, Alojzij Ravalico, slovenskega rodu, Orfej Mantovani in naš misijonar Pavel Bernik, ki dela med Nagajci. Slovenski misijonarji v Indiji so še: Ludvik Zabret, pionir in bonifikator, Ivan Kešpret, grafik, in s. Terezija Medvešek.

stk

Črni prstan je počil

Ob zadnjih velikih nalivih v Beogradu je naša hiša na Karaburmi začela kazati nevarne razpoke. Ker Karaburma pomeni črni prstan, sedaj torej vemo, za kaj gre. Hiša stoji na vzhodnem predelu Beograda, na bregu Donave. Sedaj je to predmestje že celo mesto z več kot 120 tisoč prebivalci.

Don Bosko »je prišel« v Karaburmo že leta 1967, župnija pa je bila uradno ustanovljena 1. januarja 1972 in je posvečena sv. Jožefu Delavcu. K njej spadajo še Višnjice, Mirijevo, Slanci, Veliko selo in Rospi Čuprija, pa še Borča, Kotež Crvenka in Krnjača.

Duhovno delo v župniji je zelo težko. Verniki so raztreseni med

pravoslavniimi. Odkrivamo vedno nove katoliške družine in navezujemo stike z njimi. To delo je utrudljivo, toda pred Bogom zaslužno in še posebno za ostarele in bolne v veliko tolažbo, za otroke pa v veselje. Med karaburmскими verniki je dobra tretjina Slovencev. V drugih beogradskih župnijah jih je pa še več.

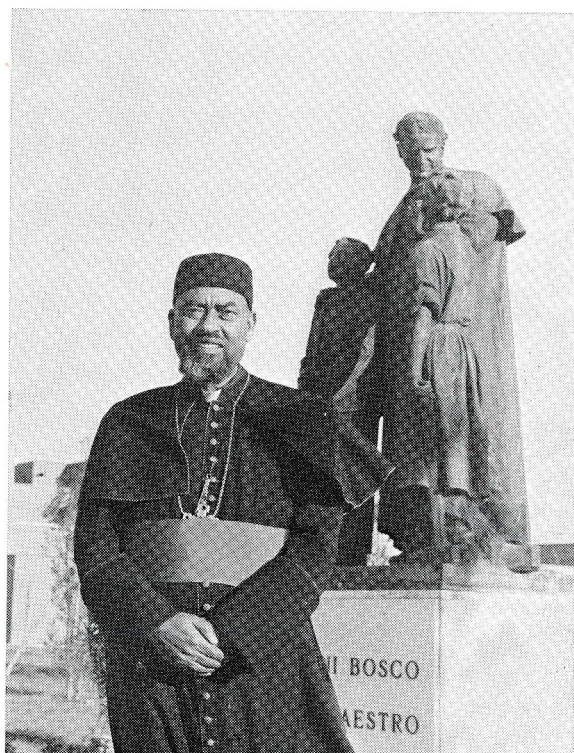
Hiša na Karaburmi je sedaj v popravilu. Lahko si mislite, da so stroški v sedanjih časih še več kot visoki. Kdor nam more pomagati, bo storil veliko dobro delo. Tako bo hiša, v kateri je tudi kapela, kmalu lahko služila božji službi za naše vernike.

stk

Salezijanci v Etiopiji

Med letošnjimi sto misijonarji, ki se sedaj odpravljajo na delo, so tudi trije, ki bodo odprli salezijanski družbi novo veliko deželo: Etiopijo. Dva od njih sta Etiopijca in eden od njiju je postal salezijanec, ko je že postal škof. To je mons. Sebatlaab Worku, škof v Adigratu v pokrajini Tigrari, eni od dežel, ki jo je prizadela suša. Mons. Worku je dejal: »Postal sem salezijanec zato, da bi povedel salezijance v Etiopijo.« Druga dva bosta odprla tehnično šolo, zraven pa mladinski dom za najbolj potrebno mladino.

Literarna zvrst črtic iz don Boskovega življenja »Ali ga poznate?«

Že vrsto let izhajajo na zadnji strani Salezijanskega vestnika črtice iz življenja sv. Janeza Boska pod naslovom »Ali ga poznate?« Nekateri vprašujejo, zakaj ne bi rajši izdali kakega novega ali novejšega življenjepisa, ki bi nam prikazal celotno don Boskovo osebnost. Mnogim je tudi arhaičen slog, v katerem so podane črtice, če že ne ovira za branje, pa vsaj vzrok začudenja zaradi takega pisanja.

Najprej bi rad povedal, da je avtor življenjskih črtic španski salezijanec Francisco de la Hoz, literat, član Andaluzijske akademije znanosti in umetnosti v Sevilji v Spaniji. Gre za umetniško obdelavo značilnih dogodkov iz življenja sv. Janeza Boska. V svoji knjigi »Cvetke iz salezijanskih vrtoč« je zbral nad tristo najbolj značilnih dogodkov iz don Boskovega življenja in jih kot mozaik nanizal drugega ob drugem in s tem posredoval čudovito podobo prijatelja mladine iz 19. stoletja. Noben kamenček mozaika ne more dati celotne podobe, toda vsi kamenčki skupaj nam zaradi njihove žive neposrednosti dajejo mnogo prepričljivejšo podobo, kakor še tako umetniško izdelane slike s pomočjo čopiča ali fotografije. Mozaik je najbolj dovršeno umetniško sredstvo, da nam poda neposredno živo po-

dobno določene osebnosti. Prav tako je tudi na osnovi mozaične tehnike zgrajen življenjepiš mnogo bolj prepričljiv, kot še tako duhovito zasnovan zgodovinski ali psihološki življenjepiš.

Iz literarne teorije poznamo pripovedno leposlovno zvrst legendo. Legenda — kar pomeni po slovensko »nekaj za branje« — je prikazovanje svetniškega, zglednega, v posnemaneje priporočljivega življenja ali prikazovanje najbolj značilnih dogodkov iz življenja svetnikov. Legende so v srednjeveških samostanih in cerkvah brali na godove svetnikov in farnih zaščitnikov. Bolj kot zgodovinska dokazanost je poslušalce zanimal prikaz zglednega življenja v obliki konkretnih dogodkov. Če gre pri podobni literarni zvrsti, pri tako imenovanih »mirakljih«, za izredne ali celo čudežne dogodke v življenju svetnikov, nas pri legendi zanima predvsem resničen in globoko poučen dogodek, ki ga more vsakdo posnemati. V mirakljih stopajo v ospredje nadzemeljske sile, pri legendah pa značilna človeška zadržanja. Vendar obojega ni mogoče vedno natančno razmejiti.

Najstarejšo zbirko legend je napisal papež Gregor Veliki (590—604) z naslovom »Razgovor o čudovitih delih italjskih očetov«. Njej je po par stoletjih sledila najbolj slavna

zbirka legend »Legenda aurea« ali »Zlata legenda« Jakoba de Voragine (1264). V naslednjih stoletjih so si sledile druga za drugo v neverjetni plodovitosti brezštevne legende vse do Lutra (1483—1546), ki je zavrgel čaščenje svetnikov in s tem zavrgel snovanje legend. Potem si je pisanje legend zopet opomoglo in dobilo svoj najzanesljivejši in najresnejši izraz v Dejanjih svetnikov — Acta sanctorum, ki so jih od 17. stoletja začeli izdajati Bolandisti (Antwerpen/Bruxelles 1643—1894). Med modernimi pisatelji legend naj omenimo Selmo Lagerlöf, Paula Claudela in Thomasa Stearnsa Elliota. (Primerjaj Meyers Enzyklopädisches Lexikon, 1975, zv. 14, str 751—752). Med te pisatelje legend sodi tudi salezijanec Francisco de la Hoz, ki je znal, vsaj v španščini, pričarati vse bogastvo in stilistično značilnost legende. Pri tem ne smemo pozabiti, da legenda deluje — podobno kot mozaik — predvsem kot celota, dasi je tudi vsak posamezen del v sebi zaključena celota.

Salezijanski vestnik si je nadel nalogo svojim bralcem posredovati duhovno poznanje našega skupnega očeta in svetnika prav s pomočjo te vrste »legend«. Upamo, da bo naše prizadevanje naletelo na dobrohoten sprejem.

**ALI GA
POZNATE ?**

Črtice iz don Boskovega življenja

25. *Kako si je don Bosko pridobil prvo sotrudnico*

Deset let po mašniškem posvečenju je trdovratna bolezen spravila don Boska na prag večnosti. Bog se je usmilil prošelj in solz tolikih sirot, za katere je don Bosko skrbel, in je ukazal smrti, da se je umaknila iz don Boskove hiše.

Da bi čimprej okreval, so svetniku svetovali, naj se umakne v zatišje milega podnebja svojega rojstnega kraja in v varstvo nežne skrbi svoje matere.

Tako je že po nekaj tednih spet lahko oprijel za delo.

Don Bosko se je pripravljal na povratek v Turin. Ni hotel iti več sam. Na vsak način je želel, da bi šla z njim njegova mati Marjeta.

Po dolgem odlašanju se je le opogumil in takole nagovoril svojo mamo:

— Mama, čimprej se želim vrniti v Turin med svoje drage fante. Vendar bi rad imel ob sebi osebo neoporečne nravnosti. Valdoško predmestje je polno pokvarjenih ljudi. Ob misli na toliko nevarnosti me je kar strah. Samo misel, da ste vi pri meni, bi me pomirila. Ali bi hoteli iti z menoj in ostati pri meni?

— Dragi sine, je po kratkem preudarjanju ob tako nepričakovanem predlogu rekla mati,

Soncu naproti

Izpoved in razmišljanje neke novinke.

Mraz je bil. V temi je mlada človeška duša trepetala od strahu, ker je bila sama. Tedaj se je odločila: k soncu pojdem, da ne bom umrla od mraza. Ko je že dolgo hodila, je končno prispela do Sonca...

* * *

Postala sem novinka. Stopila sem na pot, ki me bo z naglimi koraki povedla k cilju: biti hčerka Marije Pomočnice.

Zakaj?

Po notranjem vzgibu, ki se imenuje poklic, sem našla moč in luč, da sem se odzvala božji ljubezni, ki mi je preplavila vse bitje. Na Ljubezen hočem odgovoriti z vso silo svoje ljubezni! Kristus je moja ljubezen!

Z noviciatom se pripravljam na to stanje trajne ljubezni s Kristusom: to je redovni stan, zame.

Zavest, da me je On izbral, me je privedla do svobodne odločitve, da da se mu popolnoma posvetim. To je srečanje moje duše s Kristusom in to naj nikoli ne mine.

Odslej zame ni več drugega cilja kot živeti v polnosti posvetitve Jezusu. On je moja pričujočnost, ki naj zajame vse moje življenje in mi daje brezmejno plodovitost.

Ne bom pozabila nagovora s. magistre ob preobleki: »Marsikatera redovna oseba okleva živeti svoj redovni poklic v polnosti, češ da je to ovira pri uresničevanju lastne osebnosti. V resnici pa doseže svojo polno osebnost le, če izvrši v svojem življenju božji načrt, za katerega je bil ustvarjen in postavljen v prostor in čas. Bog torej ni »nevaren tip«, pred katerim se je treba skrbno zavarovati, da ne bi preveč zahteval. Res pa je njegova ljubezen zahtevna in neizprosna in ne trpi dvojnosti. Kdor se ji preda, bo živel v luči in toploti stalno rastoče sreče; kdor se ji izmika, se bo postaral v megli razkrajanja in naveličanosti in stalnega nemira.«

Jaz sem si izbrala Sonce!

S tem Soncem moram ogrevati tudi druge. Noben oblak ali dež ali sneg ali celo vihar ne more uničiti Sonca.

Pogumno in veselo stopam na to pot. Evharistija-Jezus in Marija mi zagotavljata zmago.

Mladi, pojdite na pot za višjimi cilji, in našli boste srečo!

sv

— pomisli malo, kako hudo mi bo, če se bom morala ločiti od te hišice, od tvojega brata in od toliko drugih reči. —

Spet je malo pomislila, potem pa je rekla: — Toda, če misliš, da je to božja volja, grem s teboj!

— Najlepša hvala, mati. Naj vam Bog s svojo neskončno dobroto poplača vašo žrtev.

— Da. Naj mi Bog pomaga in me podpira.

Res, velika žrtev. Marjeta je bila v Becchijih več kot kraljica. Bila je mati vseh, podpora revežev, zavetje za dekleta, veselje na ljudskih praznovanjih, pravi zgled krščanskim ženam in materam. Toda sin Janez jo je hotel imeti pri sebi, svojo mater, ki ga je z neizmernimi žrtvami spravila do oltarja.

Privolila je v sinovo željo, ker ga je imela nadvse rada. Bila je ponosna nanj, ker je bil dober in pošten duhovnik, ubog, kakor je sama hotela, in neutrujen apostol najbolj zapuščene mladine. Zato je tudi ona šla v Turin, da bi se skupaj s svojim sinom žrtvovala za božjo slavo, se posvečala ob svojem duhovniku in pomagala reševati mlade ljudi.

Bil je tožen novemberski dan. Pot proti glavnemu mestu je pokrivala mehka preproga odpadlega listja. V srcu obeh popotnikov pa je odmevala pesem goreče krščanske ljubezni.

Fr. De la Hoz — V. Dermota